

атакуваха усилено. Тѣ се спущаха върху него като бѣсни, минаваха надъ гърба му, виеха се предъ него като плѣва, стрелкаха се предъ клюна му и правѣха всичко, за да принудятъ разбойника да пустне жертвата си. Едно ято скорци, което минаваше въ добъръ редъ, се притече на помощъ: чернитѣ братя не се държаха зле при нападението. Тѣ стѣсняваха кржга и гледаха да приближатъ противника отгоре и отдолу. При това тѣ дигаха врѣва като орда диваци. Тѣй храбритѣ нападатели все повече наближаваха планината, когато ястребътъ внезапно се спустна на единъ джбъ, кацна на него и изяде жертвата си.

Дълго още стърчи-опашкитѣ и скорцитѣ се виеха въ въздуха, високо оплаквайки своята другарка. Малко по малко, следъ като скорцитѣ отдавна бѣха си отишли, се прѣсна и ятото на стърчи-опашкитѣ, и всѣка птичка потърси отново рѣката.

Превелъ Д. Мавровъ

## Б У К В А Г

(Изъ „Весело букварче“)

Пуститѣ му врани  
Много сж припрѣни!  
Де ли се не гушатъ,  
Всичко да подслушатъ?...

Че съмъ нарисувалъ  
Съ креда на стобора  
Буква Г печатна,  
Цѣлъ день ще дърдоратъ...

Слушайте сегичка,  
Колко имъ прилича,  
Като менъ да сричатъ:  
„Ба-ва, ва-га, га!“

Калина-Маллна